že je to láska; vždyť ve vašem věku
jsou bouře krve krotké, pokorné,
ve službách rozumu. A jaký rozum
by udělal krok odtud sem? Cit jistě máte,
jinak by vás nic nevzrušilo. Jenomže
ten cit je zchromlý. Žádné šílenství
by takhle nezbloudilo, žádný cit
se nedá natolik zotročit nadšením,
aby si nenechal špetičku soudnosti,
jež by mu pomohla ten rozdíl zvážit.
V té hře na slepou bábu vás ošulil ďábel!
Ani zrak bez citu, cit bez očí,
sluch bez rukou či zraku, nebo pouhý čich,
ani jediná ochablá částečka citu
by nemohla být takhle tupá.
Hanbo! Kde je tvůj stud? Když dokážeš se,
ty vzpurné peklo, vzbouřit v kostech vdané ženy,
ohnivé mládí může klidně mít ctnost z vosku
a rozpouštět se vlastním žárem. K čemu křičet „hanba!",
žene-li do útoku nutkající vášeň,
jestliže stejně divoce zde pálí mráz
a chtíči přisluhuje mozek?

KRÁLOVNA:

Hamlete, dost!
Ty obracíš můj pohled přímo do duše
a já v ní vidím spečené a černé skvrny,
které nechtějí blednout.

HAMLET:

A tak žít,
v zatuchlém puchu propocené postele
prosáklé špatnostmi se cukrovat
a milovat se po celém tom hnusném
prasečím chlívě –

KRÁLOVNA:

Víc mi neříkej!
Ta slova mě bodají do uší jak dýky.
Hamlete, prosím tě, dost!

HAMLET:

Vrah a padouch,
otrok, jenž není ani tisícinou
vašeho dřívějšího manžela,
král šašek, zloděj království a vlády,
ten vzácný diadém ukradl z police
a vrazil do kapsy!

KRÁLOVNA:

Už přestaň! Dost!

HAMLET:

Král z odstřižků a záplat –
(Vstoupí Duch.)
Zachraňte mě a skryjte svými křídly,
nebeské stráže! – Co si Vaše Milost přeje?

KRÁLOVNA:

Hrůza, je šílený.

HAMLET:

Nepřicházíte kárat liknavého syna,
že propás čas i hněv, že opomíjí
splnit váš naléhavý, vzácný rozkaz?
Povězte!

DUCH:

Nezapomeň: moje návštěva
chce pouze přibrousit tvůj otupělý záměr.
Podívej: na tvé matce sedí zděšení.
Vkroč mezi ni a její zápolící duši
– představy mají v slabém těle velkou sílu –
a mluv s ní, Hamlete.

HAMLET:

Co je vám, paní?